

balogjózsef

S E M

Stuart. Erzsébet. Mária.

színjáték

2021

*Köszönet Stefan Zweig és Fridrich Schiller uraknak valamint Dr. Kelen Ferenc Horváth
Zoltán és Kálnoky László fordítóknak*

játzák

Erzsébet: Farkas Andrea

Mária: Sebők Maja

rendezte

balogjózsef

ZUG Szeged 2021

1. jelenet

nyitókép: Andi a trónban ül, Maja mellette áll, a baba a kezében van.

ERZSÉBET

mondják, mint a zuhanó Nap
vörösen lángolt Hugom és
botlás nélkül lépett, mint akit
nem tör meg vég és más ígézet,
s, hogy Felséges Kezemhez levelet
már nem engedett, kizárt engem és
megvetett, vagy nem is tudom,
mert Királyi Főt már lejjebb nem
vont, a padlót sem nézte meg, körbe
sem pillantott, a falakra írt
festményt tagadta, min ott volt Koronám,
Földem és Népem és minden Erőm.

MÁRIA – a baba a kezében van, ringatás

Asszonyom, most miért szorong?
A dög, halott.
S, az ég, reá borítja minden fellegét.

ERZSÉBET

Skótjaid gyásza csupa némaság, nem hallatszik semmi jaj, s énekük száraz adámcsutkákon
fodrot se vet. A tengernek se kellmondod, hallgasson inkább, mert, az is hiába volna, mind.

MÁRIA – a babát maga elé veszi

De, szívedre ezt ne vedd!
Van saját istened, még apád hagyta örökül,
Így kedveskedett anyádnak, s Neked.
Mikor kidobott papát és papot,
Mint száraz kiflicsücsköket.

Andi a trónban ül, itt már mozoghat többet. Maja a babát felteszi a tartójába

ERZSÉBET

Nem hagyta. Örökségem nem ez.
A hóhér és segédje, na, ők azok.
Hallgatják, amint Ön, megbocsát nekik.
És még az imát, melyből Ön nem
Engedett, hiába törte magát egy
Emberünk, hogy az új hit szavával
Elnyomja Hugom hangjait.
Hogy a bukott skót nő, ki
Angol Királyságom koronájára
Igényt támasztott, helybenhagyott,
Sőt, kigondolt különböző terveket,
Azon célokból, hogy Anglia Királynőjét megsértsék,
majd veszni hagyják,
Törjenek Reá, még inkább, maguk megöljék.

MÁRIA

Ó, csak számolj Úrnőm, csak lélegezz!
A dög, halott.

ERZSÉBET

Andi feláll a trónból

Skócia Asszonya nem
Szólt és nem nevetett, nem gúnyolt, mondják,
Nem sírt, és nem kérte kegyelmemet,
Hát, ott áll most, hová való, --- *Andi oldalra megy*
Mint akármely alattvaló, ki a Felségre
Tör, és a többiekre.
Polgárra, úrra, nemesekre
Mind itt, e szegény, halandó, földi emberekre. ---
Maja, Andi háta mögé beáll, innentől Andi suttogva mondja a szöveget
S, most nézi őket onnan, mi végső magasság,

Tizenkettesbe ért mutató, kerek óralapon,
Mint, utolsó szereplő az utolsó színpadon.

MÁRIA – kéz, szemlecsukás, korona

A dög, halott.

Az ég sem remeg

Látni ott a kékjét

Amott kóbor felleget

A szín paletta tarka

A vér sem festheti tovább

A Napban fátylak

A fátylakon lányok tetszenek át.

Fehér testükben szűz ezüst folyik.

Később ők festik a Tejút összes vonalát

Mint a Mennyeeknek útjait.

Lehetne éjszaka vagy

Esthajnal is

Megannyi csillaga úgyis

Kialszik itt.

Lehetne tóban egyetlen sugár

A cukortartóban kristály és opál.

Királynőként csak egyre menni és a sáros úton lépni át.

Lehetne imádkozni az égről a Hold túloldalát...

S ha ezt mind is lehet --- ***a trón mögé menni***

Vagy választani az egyiket

Földre lehozni az összes csodát

Amit halottként láttam odaát ---

Andi visszaül a trónba, Maja megvárja utána folytatja a szöveget

Azt az egyet azt mégsem lehet

A rózsák szirmába hajolva suttogni az ő nevét.

Azt nem lehet. Itt lenni. És élni még.

2. jelenet

Andi a trónban ül, Maja a babához megy, oldalra fordítja a trón felé

ERZSÉBET

Nem írtam alá. Nem is fogom. keressetek másik balekot. A balett szép volt. Különösen azt a hajlékony, kedves fiút szerettem, aki annyira, de annyira szépen nézett a szemembe, hogy megvakultam. Legyen. Rendeletbe adom, hogy ez legyen, szerdai nappal kezdve, a vak szerencse és a heréltek hete. Szeretnék magamnak egy dalt. Egy altatót. Szopránt, mert az alvásnak nem lent, valami dóban, éppen ellenkezőleg, a padláson kell szólnia. Anyám, borogass! Anna napkor például engem hiába próbálnak bálba vinni. Füröd nekem nincs is meg. Nyáron, különben is szeplős leszek. Egy fattyú hattyú, teli szarpöttyökkel. Bikinit sem húzok, na, azt soha. - *Maja elindul a trón körül a másik oldalra* - Éjszaka, az ágyamban, amikor nem vagyok már királynő, hanem a másiknak a kicsikincse, akkor sem adom meg magam. - *Andi feláll a trónból* - Az iskolában is, hiába húzták a copfom, rugdalták a bokám, ették meg az uzsim, borogatták a táskám, szakították kifelé a harisnyámat. Hiába hívatott magához az igazgató, fenyegetett a francia tanárnő, franciatanárnőőőő, dugott botot a comjaim közé a tesitanár, vitt a bokorba a spanyol követ. Nyögvenyeltem inkább és anyám levágott fejére gondoltam. – *nyakelvágás gesztus*-Az, aztán szép volt. Kifejezetten recskázott rá az egész udvar. Apám is jól összepolitizálta a fejét. Még jó, hogy elkapta egyszer is, és a sejtek táncából kikerekedtem. - *Andi hátramegy, a baba háta mögé, Máriának mondja ezt a mondatot, Maja előre lép egyet* -Mindent összevetve, nekem aztán senki, de senki na papoljon, katolikus vagy anglikán, az én folyómon nem kelnek át. Mert én az anyám hóhérát sem küldhettem el a - *nem mondja ki, hogy a faszbba, helyette szünet-ba*, annak a *nem mondja ki, hogy kurva helyette szünet-* anyját sem mondhattam el mindennek, fajtalan bolondnak, az utódját sem küldhettem gályára. /*visszamegy Andi a trónhoz, lassan leül.* / Nekem dolgozik inkább most, nekem, aki vagyok! --- *Andi, mosoly, előre néz*

MÁRIA --- *Maja odamegy Andi lábához, leül, szorosan a trónhoz, a babának beszél*

A férjemet szerettem. Nem öltem meg, nem ölettem. *Andi nevet.* Hajóval vittek. Franciaországban királyné voltam. Hazatértem, kikötőkben rostokoltam. Vágott szablyával német és török. Nehéz páncélban szagoltam parfümöt. Basztam, ha basztak, mi mást tegyek. *Maja kifordul a nézők felé, Andi a babát nézi, egész testtel elfordul.* A szűz királynőnek majd mutatok heget, háton és vállakon, mutatok sebeket a hasamon, vagy éppen a hasam alatt, leszarom. Ami belőlem maradt, gondolom, egy halott. Akinek annyi joga sincsen, hogy maga

hamisítson életet magának. A képeken és rajzokon majd maga válasszon festéket és színt.
Ahogy majd elmarad a halotti menet. Ahogy majd a sarokban rohadok. Annyi kincsen
megvéve a jövőt, ami nincsen. **Maja ránéz Andira** Mert az mind az élőkre marad. Tehát. **Maja
lefekszik magzatpózbba, Andi lábához** Szopjatok faszt. Élesítsétek a bárdokat. **fuckyou gesztus**

Erzsébet

Most már meggyónhat Nekünk.

fényváltás

közjáték

Andi a trónban ül, Maja fuckyou-t mutat

Erzsébet

Most már meggyónhat Nekünk. --- **Maja feláll, elmegy a trón mögött és oldalra áll**

MÁRIA --- letérdel a babához, szembe fordítja magával

Az Érsek talán beteg? Ragya veri, késik, lováról leesett?

ERZSÉBET

Részeg és nem bízom benne. A végén még összefog veled és Szixtus szakival éppen levelet
váltottam az ügyben. Véd. Megvéd, ne félj.

MÁRIA

A Pápa nem véd engem, Asszonyom. **a babát Maja előre fordítja** Leveleim a kastély kapujáig
sem jutnak el. Ha, kinyújtom a kezem, a fal válaszol. **migréngesztus S**, Asszonyom most
mégis gyónni enged? **kinyújtom a kezem, mikor Andi feláll, felemelem a kezem**

ERZSÉBET

Nem érek hozzá, sem az arcához, sem a hajához, a szemét nem fogom le, Ami majd a levágott
fejen is olyan csodálkozó marad. **Maja nevet, fejforgatás** Elárulná, hogy mi annyira érdekes?
Amin napirendre térni nem tud? Ami miatt a szeme úgy ragyog, mint az aranyba mártott
achát. Csukja már be!

MÁRIA --- elfordul

Ha, látná magát, Asszonyom.

ERZSÉBET --- *Andi kifordul*

Ó, Hugom, lát Bennünket, tehát.

MÁRIA ---

A színét vesztett hajszálak tövén a sárga zsír, a pirosító alatt, kitágult kék erek, a savószín szemén úszó hárták mögött a bor, amiből túl sokat iszik és éjjelente rázza a száraz zokogás. Amíg én a Szűznek hazudott ölén kacagok. Anagy, ásókkalnyúvasztott, nyeszettel szakadékon. *Andi elindul, teszünk egy félkört* Ön, Asszonyom túl kemény ott, ahol én lágymagyok, a szívében pedig sötét tüzet éget, ami füstöl és mérgez. Ezt akarja látni, amit most mondok itt? Önmagát?

ERZSÉBET

Andi kézmutatás Majára

Hugom nyelvét fölvtágták, még elvzrik Nekünk. Hagyjon valamit a hóhérunknak is. Nem azért fizetem, hogy aztán lógva hagyja nekem Hugom. *ejnyebenye gesztus* Csak ne játssza nekünk az Aranyszájú Szentet, mert menten arcul baszom. A haját csomókban kitépem, a nyelvébe tüzes szöget ütök, a máját a hollók csőrére adom. *Andi lassan kifordul* Megnyúdom és a bőrébe Bibliát kötök. A szolgák a húsábolehetnek. A szelindekekszarába kevertetem a vért, amit szakácsunk elébb kisüt. Kezeit levágatom. A combjába izzó vassal veretek koronát. Na, az lesz majd Anglia, a vérző narancsbőrön át, majd dicsőítheti Önmagát!

Maja western póz, pisztollyal való játék

MÁRIA

Netán, inkább egy hódolót szeretne, ki vörös hajába fúrja épp tekintetét? Egy talpnyaló lovagot? Egy újabb kérőt, a seggarcú franciák közül? Újabb márkít, akinek szájszagától egy egész udvar imádkozni kezd? *lábon lövöm magam* Vagy, mit is mondott? Valamit kérdezett? *magam felé* Ez a szoba süketté tesz, nem hallok jól. Talán hunyorgok is. Hol van, nahát, és kicsoda? *nézők felé* Ki, is Ön, Asszonyom?

ERZSÉBET

Andi leül a trónba, Maja mellette áll

Majd megtudja Hugom, mikor a belei az ölébe omlanak, amikor a szája sikoltana, de maró seb a lúgtól, mit az előbb itattak vele. A fekély, pedig, mely eddig csak a hátát nyomta, lassan átüt a mellei között. Ezt akarod, ezt, gyilkos szuka? Csak, nem fél, Hugom?

MÁRIA

Csak Ön után, Asszonyom!

ERZSÉBET

Hugom, megmakacsolta magát?

MÁRIA

Csak, mint a halcsont Asszonyom derekán!

ERZSÉBET

És bosszút esküszik?

MÁRIA

Csak annyit, amennyit Asszonyom naponta kimér. Mint akármely boltossegéd, a sufni mélyén, hogy elcsaljon néhány font lisztecskét!

ERZSÉBET

Hugom hisztizik, mert nem lett itt királynő.

MÁRIA

Csak annyira, amennyire Felséged nem bánja a rajongást, az üres bókokat.

ERZSÉBET

Unom, ezt. Már, meggyónhat Nekünk.

MÁRIA

Köszönöm, Asszonyom! Köszönöm, már azt hittem, a közöny koporsójába fektetnek, arccal a fának, a földnek fordítva a testem, már azt hittem, a megdermedt derekamra súlyokat kötnek, és egy szirtről a háborgó tengerbe vetnek. Azt hittem, hogy kilőve a végtelen, fekete ürbe, úgy leszek, mint elhagyott asztronauta, száguldva a Nap felé, míg fénné leszek ott magam is.

ERZSÉBET

Most meggyónhat nekünk. Üdvözlégy, Mária, malaszttal teljes, áhítunk és óhajtunk Téged.
Jöjjön veled az Üdvösségünk, amit annyi hajnalon kértünk. Jöjjön veled harmat és zápor. A
korbács, mi lesújt Reánk, most messze menjen. Aki Minket üt, még távolabb tévedjen. Aki a
Rosszat, rosszal főzi össze, saját, Gonosz mérgébe bukjon. Mária, Reményünk a külső
sötétségben, minket majd visszaengedjen. Anyánk harmatos mellére, forró ölébe vonjon
Minket. Mindenség Méhébe visszaszületni, újra megfoganni és abban lenni!

**Maja, Erzsébet elé fekszik a baba a fejénél. Erzsébet szövege közben oldalt fordul és a
babát magához öleli**

MÁRIA

Köszönöm, Asszonyom. Meggyónok. Kezdek?

3. jelenet

Andi a trónban ül, Maja a lábánál, kezében a baba, az első szövegeit a babának meséli

ERZSÉBET

Mondják, mert Én semmit
sem láttam, és fülem is süket,
mondják, hogy három ütés közt
volt két szünet.

MÁRIA

Az első réten egy lovacskát láttam.
Ó, Én első ütésem.

ERZSÉBET

hogyan a koponya
tompán kondított harangja az
első csapás után, visszhang nélkül
ült el, majdnem bután.

MÁRIA

Virágot szedtem aztán követtem.
Koszorút fontam a fejemre tettem.

S a lovacskámnak a hátára szálltam.

ERZSÉBET

ha, Hugom

nem nyög föl, mi hangot elkínzott teste
akarat nélkül még kiadott, azt hiszik,
már halott.

MÁRIA

A második réten a kaszáló mögött.

Ó, Én második ütésem.

Keserves sírás a hasamra ütött.

Kerestem ki zokog merre lehet.

Láttam még hét hörcsögöt két legyet.

Csak, őt nem láttam, a fájó gyermeket.

ERZSÉBET

a második, mit a bakó
elvétett megint, hogy aztán
egy harmadik ütésre a fej
elváljon végre, s a hóhér
keze emelje fel.

MÁRIA

A harmadik rét maga volt a pokol.

Ó, Én harmadik ütésem.

Egy torony ahogy magában rostokol.

ERZSÉBET

mondják, a vendéghajból kicsusszant
koponya, a kőre koppant, s

úgy gurult tova, mint mikor
kölyköklapdáznak és a rongyok
között, koszos lábukkal rúgnak
tova.

MÁRIA

Angyal tartotta pusztá kézzel.
Nem szóltam csak lábujjakon tipegtem.
Legyen meg a te akaratod, Istenem.

ERZSÉBET

Hugom szája rángott még,
mondják, a szem pislogott, az
idegek tánca, pedig a test, már
ernyedten lebukott, s mikor
aztán tényleg vége lett, a terem
oldalán hagyták, lepel alatt,
háromszázhatvanöt napon és éjszakán át.
Mondják, hogy emléke sem maradt.

MÁRIA

Éreztem combomon vér folyik.
Ott találsz majd negyedik rétemen.
Csak benned bízom uram,
csak benned bízom uram,
hogyan elkerüljön szégyenem. --- *odanyújtja Maja Andinak a babát*

ERZSÉBET

nevét egyszer se mondtam, ha említették,
azt a nőt, asszonyt, kislányt, húgot,

ki itt ül végig velem,
minden napot,
és az összes éjszakát,
néma testvéremet, Stuart Máriát.”

4. jelenet

közzjáték

Maja feláll a másik oldalra áttesz a babát, visszamegyek a trón másik oldalára, Andi a babát nézi

MÁRIA

Hol ketten összejönnek a nevemben, ott jelen vagyok. Emlékszik, Felség?

ERZSÉBET

Mire is emlékszem, Hugom?

MÁRIA

Ó, semmiség, Felség. Csak arra emlékezünk, amit el akarnak felejtetni velünk.

ERZSÉBET

Tehát a Megfeszítettre emlékeztet Hugom? Arra, aki ennen életét áldozta Önért, Hugom?

MÁRIA --- *Andi felé fordul*

Önért talán nem, Felség?

ERZSÉBET

Én, magam hozom az áldozataimat, nem kértem és nem is kaptam senkitől és semmitől azt, amiről Ön beszél, Hugom. Talán, ha én is vérben úszom. Saját véremben, ahogy Skócia királya, az Ön férje, Hugom.

MÁRIA

Miért kell vezekelnem, olyan bűnért, mit nem követtem el, mitől magam szenvedtem, mit magam vizsgáltattam ki, amivel, azóta is nyíltan torolnak, holott nyilvánvalóan ártatlan vagyok, Felség.

ERZSÉBET

Senki sem ártatlan közülünk. --- ***Andi feláll***

MÁRIA – *Maja elindul, Andi megy utána, teszünk egy fél kört, megállunk a trón két oldalánál*

Ó, hát saját szeretőjével megöletni annak feleségét? Mit nem mondok, Felség.

ERZSÉBET

Némán tűrte az Úr, hogy hites urátfölrobbantsák, és gyilkosával, Hugom új frigyre lépjen.

MÁRIA – szembefordul Andival, felcsattan

Éppen eleget tagadott meg tőlem Felséged. Krisztus nevében, Krisztus vérével kérné talán, hogy kegyeiért esedezzem?

ERZSÉBET

Nem kérek, nem is parancsolok, nem látok itt senkit, Hugom. Egyedül vagyok.--- **Andi a falhoz megy**

MÁRIA --- mintha ott ülne Andi, trón körül mondani a szöveget, fülébe súgni, a végére visszaérni a kiinduló helyzetbe

Nem vagyok bálvány

Nem vagyok szent

Vagyok aki vagyok

Nő vagyok

Akit szeretsz

Szeretlek

Szívem minden irgalmával

Megbocsátok!

ERZSÉBET

Uram, áhítozzál az én békémre, de szabadíts meg magadtól, ha, kérhetem, és szentélyembe ne lépj be, mert azt magam akarom, úgy a bűnre, mint a kéjre és három napra és minden éjre. --- **elindul a trón felé.**

MÁRIA--- fél kör, majd a falhoz érek

Ne higgyetek neki

Nem rossz az

Ami megtörténik

És nem jó ami nem jön el

Itt vagyok

Temetetlen

És rohadásban

A bokorban

A télben

A tavaszban

A hóban

A Wikipédiában.

ERZSÉBET --- *a trón előtt áll*

Uram, vígy Engem a kísértésbe, jól elleszek majd, csak ne nézz félre, és Én is látni akarom, ahogy kiírod Nekem, minden bűnöm és érdemem.

MÁRIA – *visszaveszi a keresztet*

Vagyok Keleten

A neten

Vagyok mint minden ember

A hallgatásban

Vagyok a szóban

Mordorban

Szauron szemében

A szarban

Az üregben

Amit kívájtam.

ERZSÉBET --- *kilép a trón elől, előre lép*

De a Gonoszt ne hozd szóba, mert hozzád az képest patyolat és szóda, kibasztál már velem éppen elégszer, **oldalra megys**, ha kérhetem, már csak egy szóra: **Máriának mondja VÉGE!** Kábé, ennyi, Uram. Meg a kegyelmed. Ha, van.

MÁRIA

Vagyok a sírban

Az oszlásban

Az áradásban

Az olvadásban

A lábadhoz simuló fűszálban.

Maja beül a trónba

Semmi sem vagyok

Ebben az Országban.

fényváltás– Andi a trón oldalánál áll, Maja a trónban ül

MÁRIA

Milyen fegyvert kovácsol ezután? Vasat, vértet, ércet és kardokat?

ERZSÉBET

Vagy a felejtés köpenyét, ha Máriát kell elfelejteni.

MÁRIA

Talán, ha betiltja a füveket, a fákat, a kéklő eget, talán, ha a tavasznak megparancsolja, hogy forduljon újra télbe. Talán. Meglehet.

ERZSÉBET

Hugom!

MÁRIA

Igen.

ERZSÉBET

A halállal minden kék megszökik.

MÁRIA

Igen?

ERZSÉBET – *átjön a trón másik oldalára*

Nem kell tél, sem tavasz, mert ott sem szirmok, sem virágok nincsenek.

MÁRIA

Sem koszorúk.

ERZSÉBET

Csak por, aztán majd esni kezd.

MÁRIA– *felteszi a kezét a trón karfájára*

Igen. Később meg eláll.

ERZSÉBET

El. De, könnyű lesz elfelejteni a csöppnyi zajt, amit az eső csapott.

fényváltás

VÉGE A KÖZJÁTÉKNAK

Maja a trónban ül, keze a karfán, Andi áll. Feljön a fény, fénybe leteszi Maja a kezét, Andi leül a karfára

MÁRIA

mikor Felséged földjére léptem,

szél fújt a tenger felől és a Nap éppen

olyan szögben érte a fővenyt, hogy
ujjongani kezdtem, huszonhat év és
két ország Királynőjeként, a horizont
azúr és végtelen és éreztem, hogy szép,
habár a könnyek nem száradtak még,
s hogy hatvan mérföldet lovagoltam,
elkapni ezt a gályát, mely engem
hozott, s hogy nincsen királynői köszöntés, --- **Andi kifordul**
ölelés, mely érkezésemre viszonzott
lehetne Tőlem, csak ígéret, **Andi hátára hajtja a fejét** mit megmérnek majd
az évek, az idő, minek kezében mind
vagyunk, de mikor még Istent játszhatunk,
nem tudjuk, hogy mire hajtjuk majd fejünk,
egy finom párna, szerelmünk tenyere
vagy csak reves fa lesz a fekhelyünk.
Ó, Anglia, **feláll Maja** kiáltom tehát, miközben várom
első Asszonyát, de kézhez csak levelét
kapom.--- **Andi háttal van, Maja beáll vele szembe**

ERZSÉBET – Andi feláll, kör, beosztva mondja a szöveget, szembe fordul Majával, nézik egymást a szöveg végén, majd Andi visszaül a trónba

most szerda van, most nem tudok,
talán majd szombaton.
most nem jöhöttem,
máshol vagyok.

ERZSÉBET – MÁRIA

csak számolom az éveket, mint mások az
imát, hogy mennyit kell még aludni, hogy

ablakhoz szorított homlokát az ember
végre elengedje már, mert a huszonhetedik
év minden napján, ha tükröt adtak,
tisztát, ha a reggelihez hívtak, vagy hozták a
vacsorát, ágyat vetettek, homlokom törölték,
beteg lettem és megfürdettek, ha szólt a
kürt, ha osont a róka, ha lovak hátán száguldottam,
ha a lépcsőn léptem, egyenes derékkal, vagy
megbotolva, csak egyet vártam, csak egyetlen
szóra.

MÁRIA - *arcfestés*

éshuszonnyolcadik évemet
morzsolva, majd huszonkilencre ébredve,
a harmincadikra kelve, mint egykor első
koronámra sem emlékezve, úgy
álltam hideg csarnokokban, vagy nyírott
gyepen, a harmincegyedikre elepedtem,
a harminckettő, mint zavaros folyó, mint
a levelek, miket felségedtől kaptam, minden
soruk elágazó, és aztán harminchárom lettem,
mint Krisztus Urunk a kereszten, ki Isten Fia,
de Ember is, nem érheti blaszfémia, így
magam, mint háromszor elhagyottat,
tekintem, a csuklómat nézve, hogy bilincsem
tényleg inkább volna vas, és leveleket
írtam, amit Asszonyom hamarabb olvas,
mint címzettjeik, és lovagoktól lovagokig
mentem, s már senkit nem szerettem,
kihültem, harmincnégy vagyok, harmincöt,
azt hittem velem is játszanak a nagyok,

azt hittem, ha harminchat leszek, pont
addig látok, mint a legnagyobb hegyekről
Skóciámat, de csak a sziklák szeme,
mint borotva, csak a fagy és a deres lidércek
tánca köszönt, s hogy szívemben tél van,
nem is talál mást csak közönyt, harminchét,
még számolok, harmincnyolc, kilenc,
s, fegyence vagyok, ki négy fal közt jár
csak szabadon, S Ön azt mondja:

Maja leveszi a babát

ERZSÉBET

„még hagyom,
legyen negyven, negyvenegy, negyvenkettő,
s, azt írom Önnek, Madam, akarom,
hogyan szabad legyen, hogy minden világos
percét az igazság járja át, hogy jogába
visszataláljon, hogy útján én királyi kísérő
legyek, ne egy száradó asszony szivárgó
szeméből igyák a legyek a fájdalmas
könnyeket, Madame, mint felmentő
seregek élén, én a Szűz, majd Önért megyek,
s, Ketten vesszük át a Mennynek kulcsait,
s nyitjuk Kapuját!”

MÁRIA – babának mondja

Tudja, Asszonyom, elég lett volna
negyvennégyre, vagy inkább a

negyvenháromra, ha szemembe néz,
vagy kertünkben egy ágra, vagy bokorra,
annyit mond csak, hogy:

ERZSÉBET

Jövök Hugom!

MÁRIA--- *átadja Maja Andinak a babát*

csak ezt mondta volna, akkor szava felmelegít,
mint tűz a vizet, és átjár engem itt
és megvéd és ápol, hozzám szól, borogat,
s nem egy bakó felé megyek, negyvenötömre,
számolva az utolsó lépteket.

ERZSÉBET – *babának mondja*

„jé, egy kék virág,
benne a por és a szirmok körbe,
jé, Hugomnak már feketül a körme,
haja kóc, ha van még, bőre pereg,
nem áll hatalmamban visszaadni az
éveket, nincsen a kezemben semmi,
amit Hugom is kézzel fogna.

MÁRIA – *kör, háta mögött, letérdelés*

éltem éjszakának ötöt és napra
pont hatot, és koronát nyertem, Skóciát,
mit most visszaadok, csak van még éppen,
pontosan ennyi léptem,
hát némán kilépem:

ERZSÉBET

öt,
négy,

három,

kettő,

egy. --- *Maja lecsukja Andi szemét*

MÁRIA – Maja némán kilépi az öt lépést

Végre.

Az Origóba visszaérve, most leteszem

Agnus Dei láncom, s visszaveszem

Örök Szabadságom.

vége